

“Η θυσία του Χριστού δεν έχει νόημα, αν δεν ωφελήσει την ψυχή μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Την Κυριακή των Βαΐων 21 Απριλίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Νυμφίου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Αγίου Αλεξάνδρου Αλεξανδρείας. “Δέν αρκεί όμως μόνο να ξυπνή-σου-με και να αναγνωρίσουμε ότι ο Χρι-στός θυσιάσθηκε για μας, θυ-σιά--σθη-κε για τή σωτηρία μας. Χρει-άζεται να διατηρήσουμε αυτή τήν έγρήγορη. Για-τί, εάν περιορι-σθοῦμε μόνο σέ αυτό, σύ-ντο-μα ή συγκίνηση και ή κατάνυξη θά πε-ρά-σει και έμεις θά ξεχάσουμε τή θυσία του Χριστού, θά ξεχάσουμε τόν Χριστό και θά απορ-ρο-φηθοῦμε και πάλι από τήν κα-θημερινότητά μας. Όμως ή θυσία του Χριστού δέν έχει νόημα για έμας, εάν δέν έχει αποτέλεσμα για τήν ψυχή μας” ανέφερε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμά του.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου :

«Ίδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, καί μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα».

Μέ κατάνυξη καί συγκίνηση ὑπο-δεχθήκαμε πρό ὀλίγου τόν Νυμ-φίο τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποδεχθή-κα-με Ἐκεῖνον πού μᾶς καλεῖ στόν νυμφῶνα του, ἀλλά συγχρόνως καί Ἐκεῖνον πού ἔρχεται «πρός τό ἐκούσιον πάθος» γιά τή δική μας σωτηρία. Ἐκεῖνον, πού μετά τά ὦσαν-νά, πού ἄκουσε σήμερα τό πρῶν, εἰσερχόμενος στά Ἱεροσό-λυ-μα, εἶναι ἕτοιμος νά ἀντιμετωπί-σει τήν κακία τῶν ἀνθρώπων τούς ὁποίους εὐ-εργέτησε, νά ὑπομείνει τήν ἀχαριστία καί τήν προδοσία, τούς ἔμπυσμους καί τή σταύρω-ση, τό βάρος τῆς ἁμαρτίας καί τήν πικρία τῆς ἐγκαταλείψεως.

Ὅμως δέν ἀρκεῖ ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη πού αἰσθανθήκαμε ἀπό--ψε, βλέποντας τόν Χριστό ὡς Νυμφίο, γιατί ἡ συγκίνηση καί ἡ κατάνυξη πρέπει νά μετουσιωθεῖ σέ πράξη, ὥστε νά ὑπάρξει ψυχική καί πνευματική ὠφέλεια. Διότι διαφορετικά ἡ κατάνυξη καί ἡ συγκίνηση παρέρχονται εὐκόλα, συχνά καί μέ τή συνέργεια τοῦ πονηροῦ, καί δέν μένει τίποτε στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Αὐ-τό συνέβη καί στίς πέντε παρ-θένες τῆς παραβολῆς τοῦ Χριστοῦ, πού ἄν καί περίμεναν τόν Χριστό, στό τέλος ἀποκοιμήθηκαν καί βρέθη-καν ἀνέτοιμες γιά τήν ὑποδοχή του.

Αὐτό συνέβη καί στούς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ συγ-κλο-νίσθη-καν μέ ὄσα τούς εἶπε ὁ Χριστός στόν Μυστικό Δεῖπνο γιά τήν ἐπι-κείμενη προδοσία καί τό Πάθος του, ἐκεῖνοι τά ξέχασαν, καί παρα-συρμένοι ἀπό τήν ἀδυναμία τοῦ ἀν-θρωπίνου σώματος, δέν μπόρε-σαν νά ἀγρυπνήσουν μαζί του, ὅταν τούς ἄφησε στόν κῆπο τῆς Γεθημανῆ καί ἀποσύρθηκε γιά νά προσευ-χηθεῖ πρός τόν Πατέρα του τήν ὥρα τῆς μεγάλης ἀγωνίας του, καί ἀντί νά τοῦ συμπα-ρα-στα-θοῦν προσευχόμενοι ἀποκοιμήθη-καν.

Γι' αυτό και ο ιερός ύμνογράφος, καθώς μᾶς παρουσιάζει σήμερα τόν Νυμφίο Χριστό, δέν παρα-λεί-πει νά μακαρίσει ἐ-κεί--νους, οἱ ὅποιοι θά βρεθοῦν ἐν ἐγρη-γόρ-σει, ὅταν θά ἔρθει. «Καί μα-κά-ριος ὁ δοῦλος, ὄν εὐρήσει γρηγο-ροῦ-ντα». Γιατί ἡ ἐγρήγορση καί ἡ προετοι-μασία γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Χρι-στοῦ εἶναι αὐτή πού ἔχουμε ἀνά-γκη, ὥστε ἡ συνάντησή μας μαζί του νά μήν καταλήξει σέ ἀπο-τυ-χία, νά μήν καταλήξει σέ μία ἀπο-δοκιμασία τοῦ Χριστοῦ, νά μήν κα-ταλήξει στό νά ἀκούσουμε καί ἐμεῖς τό «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». Δέν σᾶς γνωρίζω, δέν σᾶς ξέρω.

Ἡ κατάνυξη καί ἡ συγκίνηση πού αισθανθήκαμε ἀπόψε καί θά αἰ-σθα--νόμασθε καί τίς ἐπόμενες ἡμέ-ρες παρακολουθώντας τίς Ἀκο-λου--θίες τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Ἑβδομάδος καί ἀκούοντας τούς ὕμνους πού περιγράφουν μέ μονα-δικό τρόπο τό Πάθος τοῦ Κυρίου μας, μᾶς βοηθοῦν στόν σκοπό αὐ-τό, γιατί κινοῦν τήν ψυχή μας καί τήν ξυπνοῦν ἀπό τόν λήθαργο ἢ καί ἀπό τόν ὕπνο στόν ὁποῖο βρί-σκεται,

παρασυρμένη από τις κα-θη--με-ρινές φροντίδες και μέρι-μνες, από τις κοσμικές ένασχο-λήσεις και τις προ-σωπικές, οίκο-γενειακές και έπαγ-γελ-ματικές υποχρεώσεις μας.

Δέν αρκεί όμως μόνο να ξυπνή-σου-με και να αναγνωρίσουμε ότι ο Χρι-στός θυσιάσθηκε για μᾶς, θυ-σιά--σθη-κε για τή σωτηρία μας. Χρει-άζεται να διατηρήσουμε αυτή τήν έγρηγορη. Για-τί, εάν περιορι-σθοῦμε μόνο σέ αυτό, σύ-ντο-μα ή συγκίνηση και ή κατάνυξη θά πε-ρά-σει και έμεις θά ξεχάσουμε τή θυσία του Χριστου, θά ξεχάσουμε τον Χριστό και θά απορ-ρο-φηθοῦμε και πάλι από τήν κα-θημερινότητά μας. Όμως ή θυσία του Χριστου δέν έχει νόημα για έμᾶς, εάν δέν έχει αποτέλεσμα για τήν ψυχή μας, εάν δέν μᾶς οδηγήσει σέ μία διαρκή έγρηγορη, ώστε να έχου-με πάντοτε στραμμένο τό βλέμμα μας και τήν ψυχή μας στον Χριστό· ώστε να αγωνιζόμαστε να ζοῦμε κατά τό δυνατόν σύμφωνα μέ τό θέλημά του· να αγωνιζόμαστε για να αποφεύγουμε τήν ἁμαρτία· να προσπαθοῦμε να αποφεύγουμε τις παγίδες του διαβόλου, αλλά και να καλλιεργοῦμε στήν ψυχή μας τήν ἀρετή, να ἐπιδιώκουμε τά κα-λά ἔργα της, να ἐπιδιώκουμε τήν ἔνω-σή μας μέ τον Θεό μέσα από τήν προσευχή, τή μελέτη του λό-γου του Θεου, τή μετοχή μας στα ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, και να κρατοῦμε τήν ψυχή μας σέ έγρηγορη ἔχοντας πάντοτε ζω-ντανή μέσα μας τή μνήμη του Θεου. Διότι ή μνήμη του Θεου, ή μνήμη τῆς θυσίας του Κυρίου μας για τή σωτηρία μας, θά μᾶς βοηθᾶ να μὴν ξεχνιόμαστε, αλλά να θυ-μόμαστε τό χρέος μας να τήν ἀξιο-ποιήσουμε για τή σωτηρία μας. Και ἔτσι θά προφυλασσόμεθα από τους πειρασμούς που εύκολα μπο-ροῦν να μᾶς παρασύρουν στήν ἁμαρτία και να οδηγήσουν τήν ψυ-χή μας στή ραθυμία και τις ὀλέθριες συ-νέπειές της.

Ἄς προσπαθήσουμε, λοιπόν, αὐ-τές τις ἡμέρες, αλλά και σέ ὅλη μας τή ζωή, να εἴμαστε σέ πνευ-μα-τική έγρηγορη για να ἀξιω-θοῦ-με και να ζήσουμε τό Πάθος και τήν Ἀνάσταση του Κυρίου μας, συμπο-ρευόμενοι και συ-σταυρω-νό-μενοι μαζί του, αλλά και να εἴ-μαστε ἔτοιμοι να τον συναντήσουμε, όταν θά μᾶς καλέσει κοντά του.